

Helpen wie er hier binnenkomt

De meeste ziekenhuizen in Port-au-Prince zijn ingestort of ernstig gehavend. De medische voorzieningen die er nog zijn, verwerken een niet aflatende stroom gewonden. Kinderziekenhuis Saint Damien is ineens een kliniek voor jong én oud geworden.

door onze correspondent
Robert-Jan Friele

PORT-AU-PRINCE – Er is geen afdeling gynaecologie, maar er werden al drie kinderen geboren. Normaal gesproken behandelen ze er slechts kinderen, nu ligt de tuin vol met bejaarden: specialismen bestaan niet meer in de ziekenhuizen op Haïti die de aardbeving hebben overleefd. Ook niet in kinderziekenhuis Saint Damien Chateaublond in de buitenwijk Tabarre. Het Saint Damien verloor bij de aardbeving vorige week alleen zijn buitenmuur. Toen de heftigste naschokken voorbij waren, begon de toestroom. En nog steeds is het: helpen wie er hier binnenkomt en redden wie er te redden valt. Dat valt niet mee nu twee derde van het reguliere personeel nog steeds wordt vermist. De organisatie die het ziekenhuis runt – Nuestros Pequeños Hermanos, in Nederland samenwerkend met Wereldouders – heeft daarom

een staf van allerlei nationaliteiten laten invliegen. Die werkt in gangpaden, op binnenplaatsen en in de operatiekamer. De Haïtiaanse kinderarts Gaultier beoordeelt in het gras bij de hoofdingang zo snel mogelijk wat met wie moet gebeuren. De Spaanse röntgenspecialist Pilar Silverman maakt zo'n twintig foto's per uur. De Italiaanse anesthesist Thomas Pellis werkt achtien uur per dag in één van de twee operatiekamers. De Duitse arts Peter Tinnemann werd ingevlogen om het ziekenhuis te organiseren.

Nu de organisatie enigszins loopt, is de 25-jarige Pierre Mackenson één van de laatsten die uit de centrale hal verplaatst moet worden naar een kamer of een beschutte plek in de tuin. Daar is inmiddels blauw zeil opgehangen, dat hem moet beschermen tegen de zon.

Amputaties

Mackenson, student elektrotechniek, zat in een lokaal toen de aardbeving plaatsvond. „We waren met 175 in de klas, tien leven er nog. Vrienden hebben me onder het puin vandaan gehaald.” Zij verbrijzelde voet is inmiddels ernstig geïnfecteerd. Mackenson zal binnenkort ook

de operatiekamer van anesthesist Pellis bezoeken. „We doen vooral amputaties en maken wonden schoon”, zegt de Italiaan. „De mensen die nog leven, hebben geluk gehad. Maar ze komen hier binnen met ernstige infecties: in de helft van de benen die we afzetten, kruipen maden rond.” Vanwege die infecties zijn de artsen in het Saint Damien nog steeds bezig met het nu: het redden van levens en het controleren van de schade. Maar bij het zien van de vele mensen met geamputeerde ledematen dringt het beeld van de toekomst zich op: Haïti zal niet alleen het land zijn van de wezen en de incomplete families, maar ook een land waar duizenden armen en benen missen. Anesthesist Pellis zegt daarom dat er over een week of twee een enorme uitdaging begint. „Dan moeten we verder opereren. Niet om mensen te redden, maar om de kwaliteit van hun toekomstige leven te verbeteren.” Het is over die periode dat arts Tinnemann zich zorgen maakt. „Dan zijn de camera's en de politici weg en geeft misschien niemand meer om Haïti. We hebben ook dan nog spullen nodig.”

